

GRAN BARCELONA ▶ Almenys 652 senglars abatuts a Collserola el 2015 → P. 30

DISTRICTES ▶ La UB proposa experiments divertits a batxillers → P. 36

SILVIA BERRIO
TORTOSA

Per néixer a les Terres de l'Ebre és convenient tenir certa dosi d'activisme ciutadà a l'ADN. No per genètica, sinó per supervivència. Un sentiment de greuge transformat en inconformisme i també el recel proteccionista d'un territori que s'observa semiabandonat i amena-

çat incentiva l'articulació de moviments veïnals sorgits «en defensa pròpia», segons algun dels seus pala dins. Els seus combats, intermitents, coincideixen ara en el temps. L'Ebre viu el fervor de cinc batalles.

Al capdavant, la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) davant un pla de conca que posa en risc, asseguren, no tan sols el sistema ambiental, sinó també productiu, eco-

nòmic i social. I per si no fos prou, fa trontollar dos símbols d'identitat emblemàtics, el riu i el seu delta. Aquesta és, com es va demostrar en la massiva marxa d'Ampesta, el denominador comú, la mare de totes les lluites.

Però juntament amb la PDE, també combat la Plataforma en Defensa de les Terres del Sènia, en pugna contra el projecte gasístic Castor instal-

lat al davant de les costes del Delta, que va provocar una crisi sinistralitat maldada. La Federació de Veïns d'Ampesta és la punta de llança de la lluita per aconseguir una solució a l'elevada sinistralitat de la N340, i Trens Dignes clama per una mobilitat ferroviària que reduïx la marginació. Finalment, la Comissió per a la retirada dels símbols franquistes de Tortosa impulsa la retirada

del monument franquista més gran de Catalunya. Al costat d'aquestes, altres de més generalistes, com la PAH i Salvem les Ambulàncies.

Són hereves de la Coordinadora Antitransvasament, el moviment antinuclear, la plataforma contra la massificació turística i la contrària al projecte Euron, entre altres, artífexs i embrions d'una rebel·lió ciutadana que està en ple auge. ■

Protesta contra el nou projecte de remodelació del cabal de l'Ebre.

Castellà, cantant de professió i portaveu de Trens Dignes Ebre. Ara en tenen l'oportunitat, sosté: «Estem contents perquè ens trobem en un moment de planificació i pensem que és l'oportunitat d'actuar per incidir-hi. A més d'accions de protesta als trens i recollides de firmes, defensa que és important la tasca «als despats».

També considera una bona estratègia «anar creant sinèrgies» perquè qui pren decisions o les negocia «vagi interioritzant la lluita i fent-la seva». D'algun manera creem la consciència que hi ha problemes que es poden solucionar si hi ha voluntat de fer-ho», assegura. I d'aquesta forma, han anat aconseguint metes: «La baixada de tarifes, l'arribada de trens renovats...». Encara tenen moltes reivindicacions pendents i és important, defensa, que la ciutadania es quixi públicament perquè «penjar a les xarxes socials fotografies de trens col·lapsats també és una forma de mobilització», afirma. ■

POLÍTICA HIDROLÒGICA

Escac a un signe d'identitat i un sistema ambiental

Ha passat anys en latència, com un reactor nuclear parat. Encara que el fervor de les mobilitzacions de principis de la dècada del 2000 contra el Pla Hidrològic Nacional es va calmar amb la derogació del gran transvasament de l'Ebre per part del Govern de Zapatero el 2004, un nucli dur de la Plataforma en Defensa de l'Ebre s'ha mantingut vigilant de cada pas fet per la política hidrològica estatal. Matilde Font, infermera de professió, es va involucrar precisament en aquest nucli dur quan va arribar aquella calma que sabia momentània. «M'hi vaig implicar més llavors perquè vaig te-

nir la sensació que, amb el temps, ens la colarien», assegura.

Han transcorregut més de 11 anys de reunions setmanals, lectures, viatges... La PDE, hereva de la Coordinadora Antitransvasaments, ha donat el senyal que ha arribat el moment de tornar a la càrrega. No hi ha un gran transvasament sobre la taula, però el pla de conca és el pròleg d'un altre Pla Hidrològic Nacional que pot ser tan perjudicial per a les Terres de l'Ebre com l'anterior abans de la derogació. «Està en escac tot un sistema ambiental i econòmic i un signe d'identitat», alerta.

Han passat 15 anys des de l'última ofensiva. Ara s'han de garantir 15 anys més de latència: «S'ha de blindar un cabal ambiental suficient i sediments per al tram final almenys 15 anys més», sosté Matilde. Per a aquesta activista, «la lluita política és molt important, i la jurídica s'ha de fer, però si un gruix de gent no surt al carrer perquè es visualitzi malestar o rebuig, no et tenen en compte», afirma. ■

LA DEFENSA DE LA SÈNIA

«Que es depuri la responsabilitat pel Castor»

No comptaven amb cap mena d'informació i quan l'agost del 2007 el Ministeri d'Indústria va publicar al BOE el projecte Castor, al terme municipal d'Alcanar, Joan Ferrando el va percebre «com una agressió molt forta al territori». Com ell, molts altres, encara que a penes sabien de què es tractava. «Abans de la primera manifestació parlàvem d'una regasificadora en comptes del magatzem de gas. Imagina't la desinformació que teníem».

Ferrando es va involucrar en el tema des del principi. «Es tractava d'intentar vehicular el descontentament ciutadà i, a més, recopilar tota la informació que fes falta per

poder difondre-la i ajudar la gent a formar-se un criteri real del que teníem al davant». En aquesta recerca d'informació, aquest administratiu s'ha amarat de coneixements tècnics que no s'hauria imaginat mai que necessitaria. El més reconfortant per a ell «és la confiança que notes que la gent va posant en els que d'alguna forma encapçalem aquest moviment social, al sentir-se defensada davant empreses molt poderoses com en aquest cas Escal UG5».

També, admet, hi ha unes quantes nits sense dormir: «Pels terratrèmols, però també per la responsabilitat al sentir que del teu esforç en depèn que es prenguin decisions», assegura. Com la d'hi berner el projecte, ja aconseguit. La lluita, no obstant, segueix: «Volem que es desmantellin les instal·lacions per evitar que algú tingui el capritx de recuperar la balnearna, que es depurin responsabilitats administratives i polítiques, i que la ciutadania no pagui aquest despropòsit», reclama. ■